

Żołnierze z Westerplatte

W 1920 roku na niewielkim półwyspie Westerplatte nad Zatoką Gdańską w Wolnym Mieście Gdańsku powstała polska składnica wojskowa. W marcu

1924 roku Liga Narodów zgodziła się całkowicie przekazać półwysep Westerplatte Polsce. Decyzja została zrealizowana w październiku 1925 roku – władze Gdańska

oddaly półwysep Polakom w bezpłatną i bezterminową dzierżawę. W grudniu tego samego roku Rada Ligi Narodów pozwoliła Polsce utrzymywać tylko 88 żołnierzy na Westerplatte. Pierwszy polski pododdział wartowniczy liczący 22 ludzi, w tym dwóch oficerów, wylądował na Westerplatte 18 stycznia 1926 roku. Potajemnie w późniejszym czasie liczba ta powiększyła się do 176 żołnierzy i 6 oficerów. Od 1926 roku, ze względu na antypolskie incydenty, na Westerplatte stacjonował niewielki garnizon Wojska Polskiego.

We wrześniu 1939 roku składnicy strzegło 210 żołnierzy, w tym 5 oficerów i lekarz. 1 września 1939 r. niemiecki pancernik zaatakował placówkę na Westerplatte. Załoga Westerplatte broniła się bohatersko przez 7 dni wobec przygniatającej przewagi wroga, atakującego z lądu, wody i powietrza. 7 września 1939 zabrakło amunicji, a żołnierze byli skrajnie wyczerpani fizycznie. Major Henryk Sucharski podjął decyzję o kapitulacji. Zdawał sobie sprawę, że sytuacja w kraju jest trudna, a dalsza walka przyniosłaby tylko kolejne ofiary. W obronie Westerplatte zginęło 16 żołnierzy, a 50 zostało rannych. Obrońcy Westerplatte swą postawą i determinacją zyskali sławę, ale i demonstracyjnie okazywany szacunek przeciwnika.